

Виходить двічі на тиждень: у середу і суботу.

Довідник: Authorized by European Com. Civil Affairs Division - APO 757 - AG 3237 - GEC-AGO - II, März 1948

Гроші пересядати: Bankkonto Nr. 01714 Bayerische Hypothek- und Wechselbank, Filiale Neu-Ulm. Шлях на місяць з поштовыми витратами 8 RM. Часовис вислатиться після одержання грошей.

Українські Вісті

Erscheint zweimal wöchentlich Mittwoch und Samstag. Lizenz: Authorized by European Com. Civil Affairs Division - APO 757 - AG 3237 - GEC-AGO - II, März 1948. Bankkonto Nr. 01714 Bayerische Hypothek- u. Wechselbank, Fil. Neu-Ulm. Bezugspreis: Im Monat RM 8,- einsch. Zustellgebühr. Das Abonnement ist in Vorauszahlbar.

Середа, 28. квітня, 1948 р. — Число 35 (187) Рік IV

Mittwoch, 28. April 1948 — Nr. 35 (187) Jahrgang IV

Африкансько-азійський блок держав

КАІР (АФ). 23 квітня. В четвер голоси єгипетського сенату Гуссейн Гейхал Паша запропонував утворити африкансько-азійський блок держав від Атлантичного океану аж до Північного Китаю. За словами голови єгипетського сенату, цей блок охоплював би 300 мільйонів людей тих країн, які досі ще не зв'язані між собою з західними, ані з східними державами і з усіма їхніми протиріччями; завданням блоку було б завершення світового миру на засадах свободи і незалежності народів.

Амністія для австрійських полонителів НСДАП

ВІДЕНЬ (ЮП). 23 квітня. Австрійський парламент одностайно ухвалив закон про амністію для всіх полонителів колишньої НСДАП (німецької націонал-соціалістичної партії) в Австрії. Цей закон повертає політичну свободу приблизно 400.000 австрійців, що вступили до націонал-соціалістичної партії після приєднання Австрії до Німеччини.

„Національно-демократична партія“ в східній зоні

ГАЛЛЕ (Дева). 23 квітня. На одному зібранні в Галле читачі газети „Национальдітунг“, що її співзаснувала союзна військова влада, обрали організаційний комітет для заснування „національно-демократичної партії“. Організаційний комітет ухвалив домагатися від компетентних чинників союзної військової адміністрації дозволу розпочати свою діяльність.

За порозуміння на Балканах

НЬЮ-Йорк (Дева-АФП). 23 квітня. Відповідаючи на запит Балканської комісії ООН відновити дипломатичні відносини між Болгарією і Грецією, болгарський міністр закордонних справ Костянов сказав генеральному секретареві ООН Трігве Лі: Болгарія викладе спочатку від грецького уряду докази, що він зрештою буде виходити з меж болгарської території.

Зовнішня політика Італії після виборів

Де Гаспері прагне приєднання до Західної Європи і обіцяє соціальні реформи — Ненні вже відмежується від комуністів

РИМ (ЮП). 23 квітня. На одній пресовій конференції прем'єр-міністр де Гаспері підкреслив готовність Італії співпрацювати в справі утворення Західно-європейського союзу. Обидві палати парламенту негайно розпочнуть наради про співпрацю Італії з Західно-європейським союзом для оборони західної Європи, про приєднання до Брюссельського пакту і ревізії Італійського мирного договору, — сказав він. Італія стане, мовляв, відразу гарячим учасником західно-європейської співпраці, як тільки дадуть їй можливість достатньо подати про свою самооборону. Цю останню заяву тлумачать у той спосіб, що Італія домагатиметься скасування об'яднання її армії до 250.000 воїнів, як це визначив мирний італійський договір.

Прем'єр-міністр вказав на пораз більшу згоду між державами-сестрами — Італією і Францією. Він підкреслює, що поняття „Західно-європейський союз“ — це вже не порожнє поняття. Цей союз — це не „доволонний блок“, а перша сильна протика до утворення Сполучених Штатів Європа.

Щодо внутрішньої політики, то прем'єр-міністр сповістив наперед про земельну реформу і захист прав родинних і промислових частиних підприємств Італії. Новий уряд, як сказав де Гаспері, боронитиме свободу всіх італійських громадян, відомою з дикунства, аби вони, комуністи, не намагалися викладати загрози і захватити

Загострення ситуації в Палестині

Жиди зненацька захопили Гайфу — Німці в арабській армії — Народи в Аммані — Заклик французького делегата в ООН

ЕРУСАЛІМ (ББС). 23 квітня. Конфлікт у Палестині досяг нового кульмінаційного пункту. Минулої середі британським військам несподівано наказано порядком евакуації залишити портове місто Гайфу. Жидівська міліція „Гагана“ відразу ж розпочала наступ і раптовим нападом захопила місто, що на підставі переписного плану поділу мало б належати до жидівської держави. За повідомленням ЮП, все арабське населення міста, приблизно 30.000 осіб, евакуйовано британськими військами до портів Акре і Яффа.

Кореспондент агенції ЮП далі повідомляє: перші вісті про бої в Гайфі надійшли до Єрусалиму з записаним на цілий день, бо лінії зв'язку перерізали. Легкість, з якою жиди здобули важливі стратегічні пункти, здивували жидів майже так само, як і арабів. З жидівського боку ставили спочатку перед собою тільки обмежену мету. Але недостатній сиротин арабів дозволив жидам зробити великий прорив крізь арабські позиції.

Завдяки британському посередництву між жидами й арабами, в Гайфі відновилися переговори про перемир'я, але вони не дали ніяких наслідків. У числі своїх умов „Гагана“ домагалася видати їй п'ять німецьких офіцерів кол. африканського корпусу, що тепер командує арабськими з'єднаннями.

Як подає АП, під час боїв за Гайфу жиди взяли в полон кол. німецького „СС-штандртенфюрера“ К. Айхена. Йому нібито доручили вивести арабських військ, і він належав до генерального шта-

бу однієї арабської армійської частини. Даліші бої тривали коло лібанонського кордону, де араби після 48-годинного бою захопили одну позицію, після того, як звідти евакуювалися англії.

ЕРУСАЛІМ (ГА, РШГ, ББС). 25 квітня. В суботу жидівська міліція атакувала місцевості, прилеглі до Гайфи, щоб утворити безпечну буферну зону. Як відомо, в п'ятницю жиди запровадили повний контроль над Гайфою після того, як британські сили були звідти евакуйовані.

Араби тікають з Гайфи. Жиди перешкоджають і постачають їм навіть харчові продукти, щоб тільки їх затримати і створити враження можливої згоди. Таким чином боротьба набравала політичного характеру.

9 000 арабів з Гайфи втекли до столиці Лібанону — Бейруту. Тисячі втекли до Трансйорданії і Сирії. Одночасно в столиці Трансйорданії Аммані відбулися наради провідних представників сусідніх арабських країн; вони обговорювали питання негайної допомоги палестинським арабам і дійшли в цій справі до порозуміння.

Сьогодні з раннього ранку сильні жидівські загони напали на арабське місто Яффу. Якщо вірити жидівським повідомленням, вони вже здобули будинок поліції і дійшли до залізничної станції. В порту Гайфа сьогодні спокійно. Тим часом комісія ООН в справах перемир'я, до складу якої входить американський, французький та бельгійський посла

Змни в американській допомогів програмі

ВАШІНГТОН (АП). 23 квітня. Щоб ошатити стратегічно-важливі матеріали, на підставі розпорядження американського уряду, різко скорочено, порівнюючи з даними, названими три місяці тому, — доставки нафти і сталі в рамках американської допомоги Європі. Доставка нафти на перші 15 місяців буде скорочені на 2.146.000 тонн, а доставки сталі — на 602.000 тонн.

Адміністратор Гофман повідомив асигнаційний комітет палати депутатів про ці скорочення. З другого боку, перегляд його звітів показує, що США базують збільшити на 1.700.000 тонн доставки збіжжя та інших харчових продуктів. З його звітів також видно, що США розраховують на подальше підвищення місцевої промислової продукції в Англії, Франції й Італії, за це б дозволило б згаданим

в Єрусалимі, зібратись на таємне засідання.

ЛЕЙК-САКСЕС (Радіо-Мюнхен, РШГ). 26 квітня. Франція звернулася вчора до ООН з закликом перебрати на себе захист Єрусалиму. Політична комісія ООН розглядає пропозицію французького делегата Пароді. Іракський регент радився вчора з королем Єгипту Фаруком і великим муфті Єрусалиму.

БАГДАД (Радіо-Мюнхен). 26 квітня. В іракських школах оголошено страйк доти, доки не будуть послані до Палестини війська на підмогу арабам.

Жидівська агенція накладає податок

Жидівська агенція оголосила, що надалі палестинські жиди мають платити прибутковий податок до скарбниці жидівської держави. Добре поінформовані кола далі додалися, що жиди вже друкують поштові марки жидівської держави, що повиняться в обігові після 15 травня.

На засіданні політичної комісії ООН минулої п'ятниці британський міністр колоній Кріч Девон заявив, що незабаром британські війська будуть сконцентровані на порівняно невеличкій смузі, щоб чекати там розпоряджень вантажитись на кораблі. Девон обстоював думку, що ці позиції, ні оскільки не можуть перешкодити відкритій війні в Палестині.

ЛОНДОН (Інтр). 24 квітня. Арабська палата лордів затвердила в четвер, після третього читання, без дебати законопроект про припинення чинності англійського мандату над Палестиною 15 травня н. р. Нижня палата затвердила законопроект ще раніше. Щоб він набув силу законності, його мусить підписати тепер ще тільки король.

країнам далі зменшити вимоги на американське вугілля, вантажні апарати тощо. Приміром, експорт вугілля США зменшено на 6.904.000 тонн, бо Англія виловила тепер достатню кількість вугілля для себе, Ірландії і заморських країн.

Обмеження експорту нафти найдошкульніше зачепить Швецію, Данію, Бельгію, Люксембург, Голландію і Португалію. Фахівці американського уряду в ділянці нафти пояснюють, нібито перевірка запасів виявила, що тих запасів не вистачає, щоб вивозити їх у запланованій раніше кількості. Так само постійний брак сталі та її фабрикатів і напівфабрикатів. Найдошкульніше відчуватимуть ці скорочення Бельгія, Люксембург, Англія і Швейцарія. Однак покла-

Рефлексії дни

Хмари над обітованою землею

Західноєвропейська думка наполегливо шукає форуму консолідації Заходу. Про „Західноєвропейську федерацію“, „Об'єднану Європу“, „Сполучені Штати Європи“ і т. д. говорять не від вчора. Починаючи англійський консерватор Черчилль, заборонений Беніам та ківаючи керівником французького народного руху генералом де Голлем і його соціалістичним земляком Л. Блюмом, — всі визнають потребу політичного об'єднання Європи, дарма що приходять до нього різними шляхами і вкладають у ці слова, може, трохи відмінні поняття. Де Голь уявляє таку Європу в формі „250-мільйонної федерації“. На думку Блюма, варто сьогодні говорити про європейський федералізм або Сполучені Штати Європи, то під цих розуміння спільною країною Маршаллову планку. Як би там не було, ясно одне: така Європа житиметься без СРСР і його сателітів, як тимчасова, можлива за даних умов, федерація вітчизняних європейських країн.

Минулого тижня соціалісти західноєвропейських країн обговорювали в Паризі питання європейської федерації. Але в їхніх поглядах ще немає одностайності. В травні в Гаазі збиратиметься конференція „Об'єднаної Європи“, що її пропонує Черчилль. Таким чином до питання єще делікатно актуальнішим і з неясними акцентами міркувань переходить у сферу практичної діяльності, хоча питання такої ваги не можна вирішити самими конференціями.

Тоді, як на Заході після італійських виборів створюється галузюва до деякої стабілізації, в Палестині ситуація ще більше загострюється. Нещодавно жиди проголосили утворення уряду своєї майбутньої держави. Минулої п'ятниці вони несподівано захопили Гайфу після того, як звідти вийшли англійські війська. Жидівська думка вишколені і добре озброєні армії протистоїть з арабського боку сіра маса молододівчених у військовому відношенні добровільців. Серед сусідніх арабських країн по суті досі немає ясності щодо палестинської проблеми, зате жиди знають, чого хочуть.

Доки ООН радяться з приводу майбутньої Палестини, британці поступово виходять звідти і не можна перелічити, до чого дійде там після 15 травня. Залишається тільки сподіватися, що Англія все таки відмовиться від свого нерозважного маніру, щоб перешкодити небезпечному конфліктові на Близькому Сході. А. РОМАШКО.

Нові советські обмеження в Берліні

БЕРЛІН (ЮП). 23 квітня. Керівник відділу повітряних сил советської військової адміністрації генерал Александров коментував у п'ятницю звіті російської комісії в справах розслідування авіаційної катастрофи, що сталася 5 квітня на берлінському аеродромі Гатон. Під час двогодинної пресової конференції з понад 100 представників союзу та німецької преси він з притиском відкинув британське навігаторське повітряне катастрофи і обвинувачував британську комісію, нібито вона зробила зміну в положенні збитого літака. Далі він заявив про вкрай запровадження нових і суворих заходів повітряного контролю над східною зоною, бо параграфи безпеки з 1946 р. вже, мовляв, не можуть бути достатньою гарантією повітряної безпеки.

На засіданні союзуї комендатури советський генерал-майор Котиков признався, що він послав до американського сектору Берліну своїх таємних поліцаїв, щоб вони затримували там деяких німців. Він це зробив, бо американські установи перешкождали німецькій поліції заарештувати „цих злодіїв“ — так назвав Котиков осіб, що афганськими військами влада опублікувала їх в окремому списку „злочинців невідомо де“. Котиков назвав американо-англійський сектор „гніздом злочинців“.

Молоді чехо-словацькі втікачі студента в кабінеті Швабах (американський Шваб-Білд).

СИЛА АМЕРИКИ ПЕРЕШКОДИТЬ ВІЙНІ

Автора вище назрукованої статті, колишнього американського посла в Москві і в Парижі, вважають за першого знавця Росії в США. Перебуваючи під час другої світової війни як посол США в СРСР, він мав нагоду досить добре ознайомитися з совєтською тактикою. Тому він був одним з перших американців, що по закінченні війни вказували на совєтську небезпеку.

„Демократі, пише Бузіт, загалом жовчуться дивитися неприємним фактам у вічі і радше віддаються щасливим ілюзіям, доки їх не розбудять, як нас, американців, 1941 р. в Піра Гарбурі.

Під час другої світової війни ми знали, що, якщо Гітлерові пощастило організувати Європу і Африку для можливого нападу на західну півкунду і якщо японці могли зробити те саме в Азії, то це означало б смертельну небезпеку для Америки. Нині в совєтському режимі об'єдналися плани й наміри панств і японських милітаристів. Тепер перед нами стоїть гірка дійсність, що наші жертви і наші перемоги в другій світовій війні можуть призвести до того, що Совєтська спланує Європу, Близький Схід, Далесні Схід і Африку. Чи не нам прийшло чи ні—це факти нашого сьогоднішнього буття на цій землі.

Через яку печували помилку ми повинні були вчинити в такому ставі?

Відповідь ясно: уряд США зробив оглу з війнастарафальніших помилок у всій американській історії, почавши 1941 року ставитися до Совєтського Союзу як до „миролюбної демократії“, замість бачити в ній тоталітарну тиранию. Ми нічого не зробили, щоб забезпечити себе від можливості—з в цьому не було жадних сумнівів!—що совєтська диктатура одного прекрасного дня виявить ті самі наміри, що й націонал-соціалістична диктатура Гітлера.

На конференціях у Теграні, Ялті і Потсдамі ми й далі давали потім Сталінові все, чого він тільки бажав. Ми, очевидно, сподівались, що він стане правним і жарним.

Навіть міністер закордонних справ Берис, перебравши на себе посаду вост 1945 р., був переконаний, нібито він точно знає, „як можна впоратися з Сталіном“. Проїшов не один місяць, аж поки Берис збагував, що Сталін не знає ніяких меж і що Америка мусить вказати йому межі. Коли Берис дійшов до цього гірко висновку, він мужньо прогнотав совєтському імперіалізові. Коли два роки тому Со-

ветський Союз збривався поставити Туреччину під свій тиск, він, Берис, своєю наполегливістю і стійкістю відхилив небезпеку від східної частини Середземного моря. Спрятно підтримавши іранський уряд, він дав йому змогу вигнати геть совєтських агентів, що вже почували під собою ґрунт на ційночі країни. Отже, ці два епізоди продемонстрували, що Кремль не хоче ризикувати збройним конфліктом з США. Сьогодні ми набагато сильніші, ніж Совєтський Союз, і Сталін це знає.

Наша позиція сьогодні нагадує ситуацію Франції в березні 1936 р. Тоді Франція мала наймогутнішу повітряну флоту і армію в світі.

І все ж Гітлер наважився, окупувавши Райншину, підготувати свої завоєвницькі походи. Сьогодні ми знаємо, що тоді Гітлер був переконаний, що Франція може зайти Німеччину своїми військами. І він був переконаний, що Франція може зайти Німеччину своїми військами. І він наказав німецьким частинам відступити назад, якщо французи проголосять мобілізацію. Але мобілізація дорого коштує, і французький уряд не хотів, щоб у його бюджети постав хаос. Але коли Гітлер озброївся, він кинув Францію додолу. Помилка 1936 р. принесла Франції її власну загибель.

Заколювати майбутні жертви в

фальшивій безпеці, а тим часом створити необхідні стратегічні вихідні позиції—це був один з головних принципів гітлерівської завоєвницької стратегії. І це є також головним принципом совєтської стратегії. Її тактика—це тактика Гітлера: „в'їти колоні, пропаганда, укладення і після цього порушення договорів, фальсифікація і брутальне гаалзування. Різниця тільки в тому, що Гітлерові ніколи не щастило створити в окупованих ним країнах таке могутє збралля, як теперішні комуністичні партії і їх друзі.

Час виступає тепер проти нас так само, як у березні 1936 р. він був проти Франції. Кожний день змішное паування Совєтського Союзу в Східній і Центральній Європі. Уже тепер він може кинутися проти нас всі допомогі джерела цих теревів з понад 100 мільйонами мешканців.

Наш шанс уникнути війни з Совєтським Союзом полягає в тому, що ми, американці, мусимо сьогодні, коли ми набагато сильніші від Совєтського Союзу, виявити стільки далекозорости, сили і мужности, щоб перешкодити Кремлеві окупувати або опанувати нові стратегічні тереві і організувати соротив народів світу проти совєтського імперіалізму, так щоб совєтська диктатура завжди і всюди бачила перед собою переважуючу силу. Але ця сила мусить бути не тільки військова і економічна, а так само й ідеологічна.

А щоб знайти принципи, як ус-

Україна за залізною заслоною (Радіопотатки)

„Недільні відпочинки“. Як недільні відпочинки має міське населення України, між іншим, можна довідатися з обласних часописів, що подають відомості про недільники 18-го квітня. У Києві, згідно з повідомленням часописів, у недільнику взяли участь понад сто тисяч населення. У Харкові—113 500 чоловік. У Дніпропетровську, Одесі, Вінниці, Львові, Чернівцях, Ніжні, Рівному, Дубні, Коломи та в інших містах—усюди відбулися 18-го квітня недільники, під час яких сотні тисяч міського населення упорядковували міські вулиці, сади, сквери та парки.

Ще китниці сталінських лавреатів! 20-го квітня опубліковано постанову совєтського уряду про присудження сталінських премій діячам музички, театру, архітектури, скульптури та образотворчого мистецтва за 1947 р. Серед нових лавреатів бачимо шістьох хар-

ків'ян—пранівців Харківського драматичного театру ім. Шевченка, що одержали 2-гу премію (по 30.000 рублів) за постанову п'єси „Генерал Вагутін“. Ось вони: мистецький керівник театру Мар'ян Крушельницький, режисер Дубовик, актори—Сердюк, Антонович-Будько, Радчук та маляр Греченко. З кити сталінські премії присуджено чотирьом діячам мистецтва: першу премію (100.000 рублів) одержав за концертно-виконавську діяльність професор-диригент Григорій Віршовка, 2-гу—маляр Хмілько, 3-тю (по 25.000 рублів) малярі Пузарьов та Меліхів.

Буксирування снарядів. Ще на початку квітня вирушили призначені Дніпра лісопилани. Минулого тижня почалося буксирування снарядів від Києва униз Дніпром. Перший вирушив у путь пароплав „Генерал Вагутін“, вантаж на бунсір 8.000 кубометрів дерева для відбудови Кременчука. Слідом за ним, буксируючи снаряди, відійшов на Черкаси новий пароплав „Академік Менделєєв“, вестованою абудованій на Київському суднобудівельному заводі „Ленінська кузня“.

Пам'яті Бєліського. Українське Товариство для поширення політичних і наукових знань опрацювало цикл лекцій, що мають відбутися в Києві з нагоди сотих роковин а дни смерті відомого російського критика Віссаріона Бєліського. Цикл складається з 14 лекцій. Дві лекції з цього циклу прочитають московські лектори, а решту—київці, зокрема одну лекцію прочитає академік Олександр Бєлєвський.

Довідник „Київ“. Політичне Видавництво України видає довідник „Київ“, в якому подано історію міста, старовинні пам'ятки, а також адреси теперішніх кінських установ. У довіднику багато ілюстрацій.

На 1-му Всесоюзному з'їзді совєтських композиторів. На 1-му Всесоюзному з'їзді совєтських композиторів, крім основної доповіді, відбулися епізодові доповіді, що їх склали представники окремих совєтських республік. Від УССР із епізодові доповіді виступив композитор Андрій Штогаренко. В обговоренні доповідей від України брали участь: професор-диригент Григорій Віршовка, композитор Васильєв та інші. З привітальним словом виступив також Олександр Корнійчук.

Нові фільми в 1948 році. Незабаром на екранах України з'являться нові фільми виробу української кінематографії. З 22-го квітня вже почато демонструвати фільм „Третій удар“. У травні на екранах України віде фільм „Дніпроград“. У липні—„Торжество українського народу“. Далі з'являються такі фільми: „Вони бачать злову“—про великі досягнення відомого одеського професора Філатова в галузі хірургічного оперування організую, „Тарас Шевченко“, „Люди йдуть до щасття“, „Прапороносці“ та інші фільми.

Похолодання в Україні. Приблизно тиждень тому на території північно-західної частини СРСР став помітний тиск холодного арктичного повітря. За кілька днів похолодання поширилося і на північну частину України. У Києві, прикладом, температура повітря була піднеслася до 21 ступеня, а останнім часом удень знижувалася до 8 ступенів тепла, а вночі до 5 ступенів нижче нуля.

Малій інформатор

Югославське посольство в Лісбоні закрилось

ЛІСБОНА (Ндф). 22 квітня. Югославське посольство, що після від'їзду югославського дипломатичного представника в Португалії захищалося накартним, відтепер остаточно закрилось. Повідомлено, що португальська таємна поліція вивезла в посольстві тасну організацію комуністів. Офіційного підтвердження цього повідомлення ще немає.

Югославське посольство було єдиною ще східно-європейською дипломатичною місцією в португальській столиці.

Спроба повстання в Парагваї

АСУНСІОН (ЮП). 21 квітня. В столиці Парагваю повстали, озброєні машинними пістолами і бомбами, напад на один військовий склад. Напад відбито.

Британці припиняють рух водного транспорту

БЕРЛІН (АП). Берлінська окупаційна влада 20 квітня заявила, що вона врявляє рух річкового транспорту з британської до східної зони. Так вирішено після того, як совєтська адміністрація затримала у Віттенберзі, російському контрольному пункті на Ельбі, 19 вантажних човнів.

СССР відновляє контакт з Іраном

ТЕГРАН (АП). Совєтський посол в Ірані Саджіков відбув нараду з прем'єр-міністром Гаїні і міністром закордонних справ Ісфандарі. Про зміст переговорів досі нічого не відомо. З того часу, як парламент відхилив нафтову угоду, укладену між Саджіковим та колишнім прем'єр-міністром Каваласе Султано, це була перша зустріч совєтського посла з іранським урядом.

Великі маневри британської флоту

ЛОНДОН (ЮП). Британський адміралітет подав до відома про наступні великі маневри морських збройних сил у Північному морі. В цих маневрах, що відбудуться в травні, візьмуть участь два бойових кораблі, один авіаносець, один крейсер, одне надводне підводне судно, чотири фрегати і вісім ескадр літаків.

Сто років „Ассошіейтед Прес“

НЬЮ-Йорк (АП). Американська пресова агенція „Ассошіейтед Прес“ 19 квітня влаштувала в готелі Вальдорф Асторія в Нью-Йорку свій звичайний річний банкет і водночас відзначувала соті роковини свого існування. В урочистостях взяли участь понад 1150 гостів, серед яких були представники США та помітні гості.

Підсумок італійських виборів

РИМ (Лена). Наслідки виборів до італійського парламенту показують некрайню перемогу християнських демократів, що на виборках до сенату зловили 54,89% усіх голосів, а на виборках до палати депутатів—48,7%. Народний фронт, у якому об'єдналися

Остаточні наслідки виборів до сенату . . .

Християнські демокр.	10 740 131 (54,89%)
Народний фронт	6 955 229 (31,2%)
Соціалісти Сарагата	1 580 723 (5,1%)
Національний блок	1 364 471 (3,8%)
Республіканці	637 433 (1,13%)
Монархісти	436 597 (1,07%)

. . . і до палати депутатів

Християнські демократи	12 681 527 (48,7%)
Народний фронт	7 995 601 (30,7%)
Соціалісти Сарагата	1 848 826 (7%)
Національний блок	999 166 (3,8%)
Республіканці	650 017 (2,5%)
Монархісти	729 283 (2,8%)

Перед розілолом комуністичного фронту

РИМ (ЮП). У політичних колах запитують, як реагуватимуть комуністи на нову ситуацію. Щоб спостерігати за скупченням комуністичних партизанів у Ломбарді, над цією місцевістю круляють ловесні літаки, і армія провадить розвідувальні акції. Під час маніфестації народного фронту в Фолджі (Південна Італія) 20 квітня дійшло до сутичок з поліцією. Поліція застосувала слезоточивий газ.

У лівоному блоці після виборчої по-

разки спостерігаються розколювальні тенденції. Колишній міністер внутрішніх справ Роміта звернувся до Ноні з листом, вимагаючи від нього відновити незалежність лівої соціалістичної партії. Цей лист опубліковано в безпартійній газеті „Іль Моменто“.

Гадають також, що наслідки виборів призведуть до зміни у профсоюлах; з своїми шістьма мільйонами членів, вони перебувають досі під комуністичним керівництвом.

Норвегія залишається частиною західної Європи

ОСЛЬО (АП). Норвегія—це частина західної Європи, і вона залишається й надалі західно-європейською демократією, що б не трапалося,—сказав 19 квітня на засіданні „Військового товариства“ в Осльо норвезький міністер закордонних справ Ланге.

Норвезький уряд обмірковував можливість, що Совєтський Союз може

запропонувати Норвегії укласти з ним угоду на аразок совєтської угоди з Фінляндією. З приводу цього міністер зауважив: „Весь норвезький народ, а в ньому і черкований, — політєний погляд, що уряд не може вийти до жадного військового окремого союзу з СССР“. А проте від, Ланге, не гадає, що Совєтський Союз запропонує такий пакт.

Наради шістьох з приводу Німеччини

ЛОНДОН (ББС). Представники Великобританії, США, Франції і країни Бенелюксу 20 квітня розпочали в Лондоні наради з приводу німецького питання. Переговори відбуватимуться впродовж до трьох тижнів і при тому за зачинення дверей. На першому засіданні делегати шістьох країн погодилися на такий порядок денний: 1. Участь країни Бенелюксу в загальній політєній політиці Німеччини. 2. Роль німецької економіки в європейських ралках і контроль над Рурською областю. 3. Політєчна й економічна організація Німеччини. 4. Тимчасове врегулювання територіальних питань. 5. Заходи безпеки щодо Німеччини. Центральним пунктом наради буде

обговорення майбутньої форми єдиного західно-німецького уряду, а також питання, як і коли можна утворити такий уряд. За повідомленнями з вірогідних джерел, дотеперішні наради з приводу цього пункту були не досить успішні. Основні труднощі кроються, як і раніше, в недолірі Франції до найбутьшого західно-німецького центрального уряду.

Італійські війська наготові

РИМ (АП). На останній Італій ралізаційній зборісі бойові сили, щоб залобити можливість комуністичному панствалю.

Майже 90 вітєній верелі Шведії (у верхній частині) тепер за Рісєррі (Шведський король) виступає, між іншим, як сандвійський автор тенісного спорту. На фотії впроді Густав ладують тенісному майданцю поблизу Нюшопі (Шведія-НН-Віста).

Теперішній прем'єр-міністер Італії Джуліо Андіа (Шведія-НН-Віста).

Фальшива Немезида

У своїй книзі про Сталіна Лев Троцький висловлює думку про те, що наша доба, моваля, понад усе доба брехні. Якщо, можливо, таке твердження щодо цілого світу можна вважати за відносне, то щодо СРСР—воно є абсолютною правдою: брехня в „сталінському рязі“ набула функціонального значення і стала, так би мовити, еквівалентною шиттю. Советська Немезида всю свою „справедливість“ здійснює—як не в парадоксально звучить—у своїх брехні, фальшувань і лицемірств. Москва день-у-день горлає про советську добротність, миролюбність, демократизм, про „социалізм“ і „радісне“ життя людей в СРСР, а сама тим часом обіруч загарбує чужі території, підмінує через свою агентуру шлий світ, вивозить найкращих представників поневолених нею народів. Такої заборіханості, таких фальшувань та лицемірств, справді, досі не знав світ.

Нещодавно уряд Ірану вдавляв до Москви з вогою протесту, в якій, між іншим, говорилось і про іранські антидержавні елементи, що завийшли собі притулок на суміжній з Іраном советській території СРСР. Відповідаючи на іранську ноту, Москва з цього приводу заявила дославно таке: „вільнолюбний советський уряд, згідно з Конституцією СРСР, дає притулок усім учасникам національних визвольних рухів“. І не говориться після того, як московсько-большевицькі яничари, нещадно придушуючи у себе національно-визвольні рухи, вивилили десятки мільйонів українців, білорусів, татар, грузинів, казахів та інших народів, що опинилися під московською кор-

руками самих таки українців, нацькуючи їх один на одного, винищили мільйони населення України? Адаже саме в такий спосіб ліквідовано геть усі українські політичні партії, почавши від найправіших і кінчивши боротьбістами та укапістами, що повірили в „справедливість“ советської Немезиди і влилися в большевицькі лави. Так само нацьковувало українських „куркулів“ на українських „буржуїв“, „середняків“ на „куркулів“, „білжиків“ на „середняків“, робітників на селян, простолюди на інтелігенцію, — аби тільки вони винищували один одного і там самим уможлилювали й управлявали московсько-большевицьке порадкування в Україні. Так діється і до сьогодні, коли большевицькі провокатори нацькують українських робітників та селян на національно свідому українську інтелігенцію, звиваючи найкращих її представників „ворогами народу“, „буржуазними націоналістами“ тощо.

Але перепершеної брехні, фальшувань та лицемірств досягає советська Немезида тоді, коли мова мовиться про утворення Союзу Соціалістичних Республік, а разом, отож, і про Україну. „Ми хочемо добровільного союзу націй, такого союзу, який був би заснований на цілковитій довірі, на яській свідомості братерського єднання, на цілком добровільній згоді“. Так писав свого часу Левіа, визначаючи основні принципи об'єднання всіх народів колишньої Росії. „Советський Союз, створений на принципах рівності і добровільності...“—це ж саме твердить через двадцять п'ять років у своєму гуртовому числі за 1947 рік „Большевик“, теоретичний і політичний журнал ЦКВКП(б). Але той, хто був свідком шакнутої Москвою громадянської війни в Україні, хто знає історію і методи вивинчення українських політичних партій, хто спостерігав розгром української інтелігенції в тридцятих роках, хто пережив страшний голод 1933 року, хто ще не забув, як знесилені голодом українські селяни їздили аж до Москви, щоб купити там буханець хліба, спечений з у них же таки пограбованого сталінськими посіпаками борошна, хто бачив на власні очі 10.000 відоманих у Вінниці трупів—з позв'язуваними назад руками, з попрострілюваними черепами, хто, нарешті, і донині чує, як по-шакалачому вивють большевики на кожного українця, що обстоє не фальшиву УССР, а таки справді державу українського народу,—той, хто про все це знає, добре здає собі справу, що то за „принципи рівності

та добровільності“, які лягли в основу побудова СССР. То не народолобіні принципи, а принципи імперіалістичного загарбництва, колоніального поневолення, насильства, терору і безоглядних фальшувань. Нам на еміграції часто доводиться чути цілком резонні голоси про потребу інформувати про себе цілий світ. Треба, мовляв, доводити світові, що ми, українці, не те саме що й росіяни: ми маємо свою окрему історію, свою культуру, літературу, мистецтво, побут, звичаї. Ясна річ, усе це так, усе це треба робити. Та вже й робиться дещо. От узяти б нещодавно уряджений у Мюнхені „Гиждень української культури“, що дав такий широкий резонанс. Але разом з тим ми повинні якнайширше інформувати світ і про історію виникнення, прароду та суті отієї фальшавки—УССР. Адаже документи часів громадянської війни здебільшого загинули, а якщо на території СССР вони і збереглися, то большевики ховають їх за дванадцятьма замками, а натомість мільйонними тиражами шпрять фальшиву писанину, як, прикладом, „Краткий курс історії ВКП(б)“, що викривляє історичну дійсність. Отож ми, живі свідки й учасники тогочасних подій, повинні своїми рефератами, доповідями, статтями та парисами, палдо ж тим, що прізвичатимуться спеціально для чужинців,—зрвати з обличчя советської Немезиди маску і показати цілому світові всю її заборіханість, підступність і фальш, що вона видає їх за „справедливість“. Світ, зрештою, повинен переконатися, що сьогоднішня УССР—це ніяка українська держава,—це тільки модерний засіб Москви поневолювати Україну,—засіб вивинчувати духові і фізичні сили українського народу.

Советську Немезиду будь-що-будь треба демаскувати. Й. БУНЧУК

Прага. Хоронить Я. Масарика.

Конференція ООН в справі преси (Женева). На фото: поруч з советським представником Боголюзовим та британським — Мак-Нейлем — і представник (обізнаний) УССР

СТАРИМИ ШЛЯХАМИ

Від початку цього року на сторінках „Соціалістического Вестника“ почалась дискусія про нову програму чи платформу російських соціал-демократів (меншовиків). Очевидно, що перед шєю публічною дискусією був обмін думок між чільними представниками російської соціал-демократії, бо в основному розходяться між ними, що вже встигли забрати голос, нема. А висловлялись дотепер Д. Далін, Р. Абрамович і Б. Двінов.

Ми, українці, хочемо рішати всі свої проблеми без інтересів тих чи інших російських партій, без всякого втручання якої б то не було Росії, і не своє право на самоназначення борючимися і віримо, що оборонимо. Тому нас цікавить в проєктах нової програми соціал-демократів (чи й інших російських партій) тільки те, як та чи інша російська партія розв'язує національні питання.

Ми радо побачили б бодай одну російську політичну партію, яка стала б на становниче самоназначення народів, і яка не лише відмовилася б від дальшої російської експансії, але й від дотепер-

решніх завоювань та зайнялась би наразті у порядкуванні своїх хатніх справ, віднесенням культурного рівня та матеріального добробуту самого російського народу. Правда, в світі досвіду т. зв. жовтневої революції („самовизначення аж до відокремлення“) ми й тоді мусили б ставитись обережно до таких обіцянок, і мали нове право задати не слів, а діл, але все ж таки ми з моральним вдоволенням відзначили б такі російські голоси.

У випадку російських соціал-демократів (меншовиків) — на жаль, нічого не змінилось: ці соціалісти дивились такими, як і були раніше — далі федерації вони не наважуються йти. Та й „федерація“ у них не правдива, бо коли признаємось до неї ближче, то це буде лише мучешка автономія, до того Москвою „ларована“.

У питанні нової платформи першим забрав слово Д. Далін („С. В.“ за 26 січня 1948).

Становище автора в національному питанні таке. В окремому розділі статті, під заголовком „Ро-

сійська федерація“ Д. Далін пише: „...нашою програмою буде створення федеративної Республіки при сильній центральній владі“. Центральна влада повинна бути міцною, щоб, поперше, зробити неможливими спроби нових переворотів... подруге, для того, щоб перемогти немазі відосереднієли...“

І далі у автора читаємо: „В цих межах (в яких саме „межах“, з тексту неясно, але треба думати, що „в межах російської федерації“, не відділяючись від неї—П. К.) кожна велика (?) нація Федерації повинна набути значно більш широкі права, ніж вона має тепер при „сталінській конституції“, яка на ділі означає цілковиту одноманітність і обезбарвлення національного життя. Національна рівноправність з'являється обов'язковим елементом програми“.

Вкінці своєї статті Д. Далін уточнює свої думки, і подає їх окремими тезами. нас цікавлять такі тези (подаємо свою нумерацію):

1. „Творення Російської Федеративної Республіки“.
2. „Автономія великих національних одиниць“.

3. „Візмовлення від політики територіальної експансії“ і

4. „Плебисцит у всіх областях, приєднаних до Советського Союзу в Європі, починаючи з 1939 року, для остаточного рішення про їхню державну приналежність“.

Далінові сильна центральна влада здається потрібною для того, щоб перешкодити відосереднім силам. Виходить, що коли б якась з чисельних, Московію укривених націй захотіла скористатись з свого природного права (до речі, і „буржуазною“ Атлантицькою Хартією забезпеченого) і відокремитись від Росії, то російські соціалістическі демократи (!) вжили б фізичної сили, щоб їм у цьому перешкодити. Замість вільного самовизначення їм згорі пропонується „автономія“. Та ще власне й не знати, кому вона пропонується, бо на автономію мають право тільки „великі“ (в оригіналі „крупные“) нації.

Цікаво порівняти пункти 3 і 4. З одного боку, автор відчуває потребу відокремитись від політики територіальної експансії, але з другого боку хотілося б затримати при Росії всі, або бодай більшість дотепершніх „владань“. Хоч, мовляв, большевики сікли й такі, але „отечеству“ ададуться їхні „завоєванія“.

З цією метою (з метою максимального збереження „завоєваній“) пропонується „плебисцит у всіх областях, приєднаних до Советського Союзу в Європі, починаючи з 1939 року, для остаточного рішення про їхню державну приналежність“. Плебисцит стосується тільки Європи. Азійські „владання“ приймає Д. Далін без дискусії. (Країна там дика, народи малосвідомі, хто там ними турбуватиметься!).

Виходить, що плебисцит пропонується тільки Естонії, Латвії, Литві. Той факт, що ці республіки існували ціле покоління, що там панувала справжнє життєздатна демократія—це не перекопне аполотетів майбутньої справжньої демократичної Росії, і вони, не знаючи хто мав рацію, чи Сталін, чи Прабальтійські республіки, ще раз шитають у населення його думки! Не думаємо, щоб автор мав бодай малу надію, що прабальтійські народи дадуть перевагу співанттю з Росією перед перспективою самостійного існування, але також не хочеться нам нірвати, щоб він числився з пертурбаціями, осреєденими насильно большевиками з населенням в Прабальтії, і хотів би цей факт аккористати в інтересах Росії.

(Далі на 4-й стор.)

Берлін. Советські воєни не зовуть війни з будівлю залізничної дирекції в американському секторі. На фото: советське авто привезло до будівлю, блокуваного американським поліцією, терці червоноарміїцям.

СТАРИМИ ШЛЯХАМИ

(Зацікавлення з 3-ї стор.)

А вже зовсім Далін не признає права на вільно самовизначення України, Білорусі, Грузії, Арменії, Азербайджанові, що звільнилися в наслідок лютнєвої революції, а потім були знову уярвлені Москвою. Отже далеко не всі здобутки лютнєвої революції Далін приймає, але всі територіальні „здобутки“ він радо прийняв би. Навпевне, як би так минуло ще з десять років, то „плекбисит“ пропонувався б вже не Прибалтиці, а Польщі і Чехо-Словаччині, а ще за яких десять років і тим народам даруватиметься „автономія“.

Нарешті плекбисит, проповованій Д. Даліном, може хіба ще торкатися українських земель колишньої Польщі: Волині і Галичини. Але ця пропозиція виглядає тут на сиробу нового Андрусова, на бажання ще раз договоритися з Польшею коштом українських земель.

В дискусії далі забрав слово відомий літер мейшовиків Р. Абрамович. В „С. В.“ за 28 лютого 1948 він пише: „Я вітаю, що т. Далін в своїй проєкті, який, адже, він і сам розглядає тільки як матеріал для партійної дискусії, висловився не тільки за вільний плекбисит для всіх народів (не всіх, а тільки в Європі—П. К.), прагнучих до ССРСР, починаючи з 1939 року, але й за рівноправність всіх окремих народів (теж не всіх, а тільки „крупних“!—П. К.) також в майбутній вільній російській федерації“.

Тільки тут є якась неувязка з його заявою про необхідність сильної центральної влади, між іншим, і для „передніх сил“ і т. д. Ця вказівка на „відосередні сили“, які доведеться поборювати шляхом „сильної центральної влади“ може викликати здивування і підозріння з боку представників різних „націоналітів“, які, як відомо, надзвичайно чутливі в цьому пункті. В цьому питанні занадто лапідарна формула може бути зле витлумачена. В нашій програмі ми повинні будемо мити всілякі патяки на пасивне утримання в складі майбутньої російської держави тих народів (в оригіналі „народностей“), котрі,—не зважаючи на всі спроби згоди і федерування,—шляхом демократичного процесу виявлять свою безсумнівну волю до самостійної державності“.

У світлі дотеперішніх тверджень Д. Даліна і тверджень, що їх зрештуремо інше Б. Двінова, Р. Абрамович іде далі і стає на більш поступовий ґрунт. Але і в нього є невпевненість, напр: хто рішатиме про те, наскільки „безсумнівню“ і наскільки „сумнівню“ висловив той чи інший народ своє бажання відокремитися від Росії? Адаже не російській „сильній центральній владі“ рішати про це!

В тому ж числі „С. В.“, поруч з статтею Р. Абрамовича, виступає Б. Двінова. В своїй статті „Тези до платформи“ він пише:

„Цей (советський—П. К.) режим повинен бути замінений іншим, в основу якого повинні бути покладені такі неспорядні принципи: а) в політичній частині: встановлення Російської Демократичної Федеративної Республіки на принципах загального, рівного, безпартійного й таємного голосування (пропорційність вже відкидається! П. К.); б) Рівноправність національностей і гарантія національно-культурної автономії. Російська мова визнається державною“ (Підкреслення наші.—П. К.). Отже Б. Двінов виступає одверто за русифікаційним курсом, бо що це за „гарантія“ національно-культурної автономії, і що це за „рівноправність“ народів, коли едіною державною мовою має бути мова російська?

Далі між іншим у цій самій статті твердять, що європейські соціалісти змушені „вернутися назад“, і замість того, щоб боротися за соціалізм, обстоюють елементарні демократичні свободи. Наскільки нам відомо, це відносно європейської соціалістичної партії не „боролась за соціалізм“ у тому розумінні, щоб пробувала його здійснювати. Європейський демократичний соціалізм, як ми його розуміємо, вважає, що соціалізм будуватиметься поступово, шляхом переходу політичної демократії у господарську. Отже політична демократія (а сюди належить і самовизначення народів)—є передумовою соціалізму. Тому кожен, хто стоїть на перешкоді здійсненню елементарних прав уярвленого народу на його самовизначення—є фактичним ворогом і демократії, і соціалізму.

Ми не є ворогами федерації. Ми готові підтримати ініціативу створення Європейської федерації народів. Але ми є проти федерації з Росією (однак не проти того, щоб увійти поруч з Росією і іншими вільними народами в Європейську Федерацію), а це тому, що ми маємо прикрий досвід із співантита з нашим північним сусілом. Сам Д. Далін підкреслює „традиційну покірність російського народу“, при наявності якої, очевидно, й значна демократія не може бути гарантована. Ми не маємо почуття расової ненависті чи більшевартівської погорди до росіян. Але ми не хочемо разом з ними „терпеливо“ поділяти й далі їхню долю і періодично відчувати „плекбисити голоду“ та інші блага, що ними ушаржуваємо „сильна центральна влада“.

Павло КОТОВИЧ.

З російської емігрантської преси

Російський тижневик „Обзорение“ ч. 38 за 11 квітня ц. р. надрукував замітку „Русский комитет Гроссесена“, яка має такі характеристики місця (подаємо в перекладі):

„Представник місцевого комітету від Ганау зауважив про той національний антагонізм, який стіють окремі особи, що існують себе націоналістами-самостійниками“ (Розрядка сарізь наша.—Ред.).

„Представник від Альсфельду зауважив у своєму виступі, що він за походженням українець, але, знаючи історію походження російського народу (мазорова, білоруси і великоруси) від загальних предків, вважає цей народ єдиним і неподільним...“

„Представник місцевого франкфуртського комітету заявив, що він за походженням білорус, але він себе не відділяє від росіян“.

Часопис „Обзорение“ видають російські емігранти, що хотіли б відновлення царату, монархічної влади в Росії. Патюма вага їх в середовищі всієї російської еміграції невелика. Але знаменно, що в пункті відстоювання єдиноподільності і поборювання „сепаратизму“ всіх поневолеваних народів з російськими монархістами зворушляю солідаризується і демократично республіканський „Національно-Трудовой Союз“ (соціалісти), що вони становить найдауче угруповання в середовищі російської еміграції в Німеччині, і російські соціал-демократи, що видають в США місячник „Социалистич. Вестник“. Незалежним доказом цього є опубліковані проєкти програм „Національно-Трудовой Союз“ і РСДРП. В обох проєктах чільне місце займає теза про неподільність Росії в дореволюційних межах і теза про єдину державну мову, що нею, значайно, проголошується мова російська.

Загалом помітно, що найбільшу турботу всієї російської еміграції завдає поборювання—як би з поваленням сталінського режиму не завалилась і вся так зовні ілюзійна будова російсько-советської імперії. Цього бояться і хотіли б будь-що-будь уникнути не лише монархісти, а й елементи прогресивно-ліберальні і навіть соціалістичні. Мислення в політиці імперіалістичним, „єдиноподільським“ категоріями і досі становить ха-

рактеристичну рису російського інтелігента, незалежно від його сучасних партійних поглядів і симпатій.

„Посев“ з 1 квітня ц. р. приділяє багато уваги справі створення на території Німеччини центрального представництва російської еміграції. Як відомо, російські емігранти, за винятком так званих „населенців“ (старих емігрантів, що мали міжнародні паспорти Нансена), почували себе так напевно щодо репатріації, що змушені були до часу зовсім не пинувати свого обличчя. В тих умовах не могло бути мови про якусь ширшу громадсько-політичну акцію емігрантської Росії. Сьогодні обставини вже інші, бо минула загроза пасивної репатріації.

На зважаючи на несприятливі умови, дотепер вже існували в таких більших центрах Німеччини як Гамбург, Франкфурт, Штуттгарт і Мюнхен місцеві російські комітети, що поширювали згодом свою діяльність на всю дотичну область. Тож редакція „Посева“ звернулася до голів згаданих комітетів з проханням висловитися—чи потрібен всенімецький центр російської еміграції вже тепер і якщо потрібен, то яким шляхом і методами слід його організувати.

Пес, вивчений у школі базарського Червоного Хреста, веде свійого.

Чорний світ

Прим. редакції. Дискусію статтю Л. Липавна містять як кілька думок представників ішого поетичного напрямку.

З педагогічної практики відомий факт, коли один учитель за найкращоїшину кару змушував неслухняних учнів заучувати вірші поета-сучасника, які відзначалися заступатістю думки і синтаксичною складністю. Такою карою в наш час можуть служити вірші Василя Барка. Безліч раз сконстатовано в різних версіях ті ж самі людські страждання не піднесені вичне значимого свідчення.

Не задовольняючись першим враженням, я більше тяжко поринався в Барчаний збірці, швидко бажачучи збагнути технологію поетової творчості. Поезія не тільки ірраціональна; форма і зміст—це два основні фактори (крім таланту), які в органічній гармонізованості дають цільність поетичної творчості.

Давно минав час поетів-ягюлів, коли поезія „ляється“, активний світ існує лише в точних формах, поза досконалою формою лише зло. Привидляючись до форми Барчяного вірша, відразу помічав невміння володіти словом. На кожному кроці надбудувались речення з 30-40 слів. Рекорд побито на 8 сторінці, де є речення на 67 слів! Поки неспадний читач пережує таке речення, не один шит вступити йому на думи. Поет часто будує фразу так, що відряд стоїть по де-“) Василь Барка, „Білий світ“, номер 112 стор.

вілька з поетичного боку безвартісних слів. Напр.: „І хто ж то віда в цій війні“ (стор. 23), „Хіба ж я можу шось сказати“ (стор. 82), „І лиш один з посеред них“ (стор. 138). І так без цінни. Всі оці „то, шій, в, тут, ну, хіба“ з'єднані в суцільні граматичні форми, далекі від того, щоб свідчили про поетичну майстерність слова. Мистецькі засоби неймовірно білі, вони не „ранять“; шітети здебільшого „народні“: терни злі, сирій шлях, горючок високий, люди змучені, хмарма скажена (?), полковник скажаний, страшна біда, страшні провини, чорне горе, навіть: „літи безпечальні“. Таким „мистецьким“ засобом відновляє і загальна архітектура віршів. Для мене так і лишалось нерозгаданим навіть то В. Барка в деяких віршах („Голубиний міст“, „Привчаста“ і ін.) так деформує рядки: одні випинаються з тексту, другі запливають в середовище. Легко натрапити на очевидні прозайми. Приклада: „Чи можливо, щоб Німеччина стала боротися за найсвітліші основи людського буття?“ (стор. 92), „В моральних бурях церква неспроможна керувати кораблі народних душ.“ „Тільки церква вірно вчить: снасти людину в небезпечних кантах-однаково, що й лядство врятувати.“ (стор. 137) і т. д. Текст рясний на вярван, близький до ребусу. Приклада: „Бажало з лямеллами односить обшар по струмі“ (стор. 128), „...путь провсїла на рїзлах воєни в в-

шпші“ (стор. 74) і т. д. Люди, верби, соняшники, метелики—це для поета речі однакового гатунку, бо всі однаково сприймають і реагують на окремі прояви світу. Однаково люди і неживі речі розмовляють і сваряться на неолого. Вірші Барка жалюгідні на вшукані оригінальні образи і через те він знову повертається до „оспіваних“ уже ним деталей. Слово „сонце“ (у різних граматичних формах) повторюється на кожній сторінці.

Щодо комплексу ідей, поетичного кредо, то тут В. Барка у всьому має цікавиту рацію; схема його мислення проста: є зло і добро, зло не дає можливості людині жити, але добро перемаже, і ці свої прості твердження поет аргументує такими штампюванями і широко застосовуваними в розмовно-обігові думками, що втиснуті в Барчяні вірші вони просто звучать як плагіати. Приклада: „А жити б та радіти без кіпця!“ (стор. 12), „Судино на світі, а треба жити...“ (стор. 47), „Знаю, що життя покращає.“ (стор. 89), „...там льодий треба стати і швіт життя духовного плекати.“ (стор. 153) і т. д. Сам автор не встановлює, виходячи з конкретних обставин, глибоких причин, що породжує зло; співчувуючи скривдженій людині, він лише вигукує: „Утиша, сестро!“ і відсуває пасивні а то й неправдиві постулати: „... ми сонечко в науку відімаю, і лихо не ресидеться само“ (стор. 152), „... хіба ж поможеться, як прокляну літа життя його, страшні літа?“ (ст. 155), „... якби знаття в чім правда є,

найвища правда в світі!“ (ст. 128).

Непереконаливість тверджень автора особливо помітна тоді, коли автор підходить до розв'язки так зв. сучасних актуальних проблем; беручи стару форму владону і новий зміст, автор не добився органічного сполучення, не створив гармонічності і цілості. Окремі фрази і думки плавають на поверхні окремо, як крапляшки жиру не розчинившись у воді. Особливо штурним і фальшивим найшось козак-Заїзниця (випята сорочка!), добрий кубанець і ін. Тематично В. Барка є здебільшого епігоном Біблії і більшість наших молодих поетів, які раніше нього і власностіше вясловили назію на визволення України, на краще майбутнє. І тут даремно В. Барка, задекоруючиш ускладненою синтаксою, біблійними словами, намагається стати в позу Мойсея. Осалпа там, хто своєю подум'яну душу кидав на вітер боротьби за найвищі людські ідеати. В наш час такі люди шінчають своє життя на шабенацях, в Сибіру, з простреленими скронями. Далеко гірше і прикріше, коли несправедливість і явизла існують до того часу, поки не вийде чергова збірка поезій поета. Всі шкрявотілиці, мученики відряди знаються, коли поет, обставившись високими стосами власної збірки, найвно думає, що він спочаває на лаврах.

Поетична, як і кожна творчість, являє стігубо органічне. Так само, як співак може співати лише властивим для нього голосом, так і поет має лише для нього притаманний спосіб виступу. Часто для відшукування свого „я“ (коли

воно взагалі існує) кандидат на поетів часто витрачають десять, а то й більше років. Барка показав встиг показати себе в трьох обличчях, в трьох „я“. Перше обличчя: це „ранній“ Барка. Поезія цього періоду (напр. „Новонароджені“) характеризується трохі розкитанню традиційного формю вірша, змістом вони покладали багато надій, в них відчувалось це не роздумане палахкотіння, за ними стояла велика душа, що, здавалося, вимовлять шось незвичайне і велике. Друге обличчя: тут є шось від народних дум, від Діамбула, від „поезії“ праживаюків-ударників до літератури. („Темряк“, „Поема шевенів, що квітує“, „Пошідка“ і ін.). Це шайстліше „обличчя“ (вірніше маска) поета і на шьому не варто зупинятися.

І третє обличчя, репрезентовавало, на жаль, можливо, єдиною поезією на збірці „Астроном“. В цій поезії вже відчувається характер „дух“, бо тут вже Барка говорить не в „названому відтінку“, як у всій іншій творчості, а завичайні речі пропусає крізь призму сїтосирайчяного індивідууму, кладуча на них свій відбиток.

Після „Легенд світу“ Митрополита Іларіона, „Білий світ“—це друга, так розмаїто вадала книжка, вона зовні складає враження, але не що не поема; слова в ній не спроможні відтворити образів, вони мертво лежать на папері, шлюсюють як „длатки“, а світот ідей, не зважаючи на удавану баждорість і багато совача, швавають осташню віру в людину.

Д. Липавна

3 українського життя

Тривожні листи з Бельгії

Минулої весни, підписавши дого-

вір на рік праці в шахтах Бельгії,

Ізали інші люди на роботу, на по-

лі сподівалися. Тяжка була праця,

але краще робота, ніж сидіти в

голодній Німеччині, складши руки і

ждати, поки різні сенати і уряди

узвлять брати на заокеанській зем-

лі.

Минув рік такої праці. Заробивши

трохи грошей, але не маючи

достатнього здоров'я, щоб працювати

далі в шахті, дехто вирушає на-

зад до Німеччини, до родичів, знайо-

мих, до українських таборів, з яких

тепер легше вирватися на трохи лег-

шу працю за океан, ніж рік тому.

Та повернення чекають гіркі не-

сподівалися. Ціла низка листів гово-

рить про нелюдине ставлення бель-

гійської поліції, чиновників. Родичи

розділяють: окремо чоловіків, окре-

мо жінок; одних везуть раніше, ін-

ших пізніше, на кордоні відбирають

речі, куплені на гроші, зароблені

тяжкою працею; в організації пере-

возу немає галу.

Ось як свідчать уривки з тих листів:

аж до Кельна. Тут подали другий

поїзд, переважалися і поїхали

далі. Була ніч. Думали, що поїзд

іде на Кассель. Довго їхали, нареш-

ті поїзд став. Начальник станції

сказав, що далі поїзду не пустять,

бо—русська зона. Люди переполо-

шились. Поїхали знову назад, до

Кельна. Чому? Ні бельгійці, що су-

проводили поїзд, ні начальники стан-

ції не знають. Довго дзвонили те-

лефоном. Виявилось, що треба вер-

татися до Аахену: мовляв, з'ясуєть-

ся там, куди їхати. В Аахені че-

кали американського представника

ІРО, але приїхала бельгійська полі-

ція з автоматами і всім наказали

сісти у вагони, а хто чинитиме спр-

отив,—змусять салюю зброї. Коли зно-

ву стали їхати до Бельгії, то дехто

стрибав з вагону, трое покалічилося,

бо боялися, що одвезуть до кон-

центраційного табору або до Росії.

Приїхали у Брюссель, у ту саму

тюрму, де перехідний табір. Вияви-

лося, що коли ще виїздили з Бель-

гії, давали списки тільки на 67 осіб,

а їхало 200, тому американці не

прийняли... Тепер чекаємо другого

транспорту...

Містичні пі відомості, ми дивує-

мося, що ні бельгійський УДК, ні

українська преса в Бельгії про це

не згадують і не стали на захист

своїх людей.

Сподівасмося, що хоч наше ЦПУЕ

та Переселенська Управа, яка брала

участь у переселенні і в договорах

про працю, з'ясують причину всіх

цих провокацій. Думаємо, що таке

мисно створеного голоду? Чи мож-

на стримати обурення тих, що втра-

тили тоді своїх близьких: батьків,

братів, сестер, просто своїх друзів?

Чи можна стримати благородне обу-

рення інших, які хоча й не пере-

жили жах Голоду України в 1933р.,

але які добре знають про все пе-

від тих, хто сам пережив той жах?..

Та чи й потрібно це стримувати?

Для кого? Світ мусить знати правду!

Протягом години рухалася на

мовчанні суворо процесія вулиця-

ми Ганноверу, розтяглася на кіло-

метр, звертаючи увагу на себе ту-

жниців. На грудях кожного учасни-

ка походу—значок, а на шюму

тризуб, дата: 1933-1948 і жалібна

чорна смуга навкося.

Короткі летючі німецькою і ан-

глійською мовами, що їх роздавало

під час цього мовчанного походу,

інформували ганноверців про стра-

шну трагедію, що її пережила Укра-

їна за залізною заслоною в 1932-

1933 рр.

Підійшовши об 11 годині до ук-

раїнської греко-католицької церкви

в іншому кутку Ганноверу, проце-

сія зупинилася. Тут вінок, яких бу-

ло понад 40, були складні на сим-

волічну братську могилу, нашіпану

коло церкви. В цьому поході взяли

участь і православні, греко-католи-

ки і інші.

По закінченні відправи, в греко-

католицькій церкві, також відбула-

ся паннахада.

РО-Я

Допомогова лотерія Санітарно Харитативної Служби

Санітарно - Харитативна Служба,

бажаючи роздобути фонди для до-

помоги тим, хто найбільше потре-

бує, тобто хворим, інвалідам, си-

ротам і вдовам по боргах за ук-

раїнську державність та колишнім

половоним, організує Першу До-

помогову Лотерію.

Для продажу буде випущених

30 000 квитків по 5 нім. марок

кожний. Установлено 406 виграмів

на загальну суму 29.000. Першим

головним виграмом—5 000 НМ, три

виграмів по 2. 000 НМ, 6 виграмів

по 1. 000 НМ, 6 виграмів по 500 НМ,

30 виграмів по 100 НМ, 60 виграмів

по 50 НМ, і 300 по 10 НМ.

Огке, навіть найменший виграм є

вдвічі більший від ціни квитка.

Розігра відбується 15 травня

1948 р. в приміщенні Головної У-

прави СХС в Мюнхені, Дахауерштра-

Українська гімназія в Ганновері.

ХРОНІКА

Доктор Степан Баран у Міт-

тенвальді залозився шкатулці політичних

рефератів, зокрема „Майбутня війна

і Україна“, „Українські політичні партії“

та інші, що вислали загально

зацікавлення присутніх.

Радіовисвітлення Ватикану. Як

повідомляє Апостольська Візитатура

Укр. гр.-кат. церква в Німеччині, ра-

діовисвітлення Ватикану кожного вітри-

ла, о год. 18. 40 (за Грінвічем) на

коротких хвилях 31, 09 та 50, 29 про-

водять переселення українською мо-

вою.

Доповідь для хворих. Група

хворих українців шпиталю для ДП

(Гайльсбром) складають піру подяку

ред. Д. Оршорі за автопошту 10. 4

п. р. промову „Україна в концтабо-

рі“, а також кобзареві Д. Крайченку

ні за виконання шкатулки народних пісень

і дум.

На землю Вашингтона. 31 бе-

резня проф. Замієнович (Катран), ан-

тор піаручака української грамматики

(Морфологія) та дотеперішній мистец-

ький керівник хору УАІШ в Етлінгені,

відїхав у далеку дорогу—до Амери-

ки. Перед відїздом з ініціативи хору

було влаштовано урочистий обїд, на

якому був присутній архієпископ Ні-

калатор та численні гості.

Голова табору п. іаж. Пристай ди-

ктував професорів за його корисну

працю на еміграції, зокрема в україн-

ській таборі в Етлінгені. (І. Гарамук.)

Виставка народного мистец-

тва відкрилася 16-19 березня п. р. в

таборі 25 у Галлендорфі. Зібрано по-

над 150 експонатів: преса, різні ви-

шивки, народні строї, матеріали праці,

шробі таборних майстрів тощо.

16 березня Виставку відвідав ди-

ректор Обл. ІРО генерал Гірс, який

прїбув цього дня з візитом до табо-

ру.

Голова Управи СУВ ген. Смон-

ський та орг. референт полк. Татар-

ський відїздили 8 квітня п. р. табір у

Галлендорфі. В домішній філії генерал

залозився промовою, де висвітлював

значення СУВ та закликав до єдності.

Полк. Татарський подяв історичні да-

ні про утворення СУВ на еміграції.

Сходина закінчилася промовою голо-

ви філії сотник Др. Мелешко

П'ятнадцятиріччя української жалоби в Ганновері

(11 квітня 1948 р.)

„Сотвори, Боже, суд праведний над на-

ми, що голодом загибли в 1933 р.

на Україні сім мільйонів людей.“

Зранку таборляни маленькими

гуртками і поодинокі повал каналом

косяться до української автоке-

фальної православної церкви, що

міститься в будинку з 2-3 кі-

лометри від табору. Сьогодні там

паннахада по жертвах штучно ство-

реного на Україні в 1932-1933 рр.

голоду, від якого загинуло, як ві-

домо, близько 7. 000. 000 живих

людей.

В гасеті „Українська дум-

ка“ за 1 квітня 1948 року митр.

прот. І. Губаркевичський подає в

статті „Український плачот та ук-

раїнська церква“ погляд церкви

на ідею та завдання українських

папстунів, що якраз актуальне за-

раз у зв'язку з близькою конфе-

По закінченні церковної відправи

о 9 год. коло церкви шкується,

стаючи в лави, маса скитальців, се-

ред яких різні делегати, що прибу-

ли з вінками не лише з ганновер-

ських таборів, а й від українських

скитальців інших міст—Госарра,

Бравіншвайгу, Геттінгену тощо. Скит-

альці- балтіїці із солідарности

також прислали свої делегати для

участі в жалобному поході до сим-

волічної братської могилы.

Але чи можна стримати людей,

які самі пережили жах цього нав-

дому драма Лесі Українки „Лісо-

ва пісня“ у порекладі на німецьку

мову. Та ж газета подає чуток, що

„Лісова пісня“ має бути прийнята

незабаром до репертуару одного

з Берлінських театрів.

В газеті „НЕДІЛІ“ (ч.119)

вміщено статтю Тараса Бульби-Бо-

ровича під назвою „Де українська

демократія?“ і спеціальний його

комунікат. Дивуємось, як це в ре-

По українській пресі всього світу

В газеті „Українська дум-

ка“ за 1 квітня 1948 року митр.

прот. І. Губаркевичський подає в

статті „Український плачот та ук-

раїнська церква“ погляд церкви

на ідею та завдання українських

папстунів, що якраз актуальне за-

раз у зв'язку з близькою конфе-

раційної православної церкви, що

міститься в будинку з 2-3 кі-

лометри від табору. Сьогодні там

паннахада по жертвах штучно ство-

реного на Україні в 1932-1933 рр.

Всесвітній Український Православний Собор буде скликано в Канаді

З Америки відїїшла ще озна-

раліса вістка.

Приїзд Владика Мстислава до

Канади і області ним як обов'яз-

ків архієпископа Української Пра-

вославної Церкви пожаляно сус-

пільно-релігійне життя українців в

Канаді. Помісний Собор цієї Цер-

кви, як відомо, відвідує Владика

в сан архієпископа. Розпочалася таж

СПОРТ

З ШАХОВОЇ ХРОНІКИ

В травні і червні б. р. в Чехо-Словаччині відбується великий міжнародний турнір. П'ять чехів і 15 різних майстрів зголосило свою участь.

В Мадрирні в місній червні відбується міжнародний турнір. Шість мадирських і 14 закордонних майстрів зголосило свою участь. Перша нагорода виносить 800. Гру в шахи введено в Мадрирні як предмет навчання в школах.

В Польщі відбувся між містами турнір з таким вислідом: Бидгош 37, Краків 35, Катовіці 34 1/2, Варшава 28 1/2 і т. д.

Чемпіонат скандинавських держав здобули шведи. Вислід турніру такий: Швеція — Фінляндія 9 1/2:6 і 1/2, Швеція — Данія 12 1/2:7 1/2, Швеція — Норвегія 13 1/2:6 1/2.

В Стокгольмі відбувся блискучий турнір. Брало участь 58 шахістів. Кожний з кожним грав дві партії. Перше місце добув Штолц: 10 1/2 т. з 114 можливих.

В реваншовій зустрічі Австрія — Мадрирщина виграла остання.

Список першунів поодиноких держав виглядає так: Бельгія — О'Келі, Данія — Еневольдсен, Німеччина — Кінігер, Болгарія — Др. Томев і Пісков, Англія — Голомбек, Фінляндія — Фред, Греція — Мікроудас, Голляндія — ван Шелтінга, Франція — Райзман, Ірляндія — Мілер, Італія — Кастальді і Штальді, Люксембург — Дочерер, Норвегія — Барда, Польща — Сьлі-

ліва, Португалія — Піас, Австрія Леші, Румунія — Іхін, Швеція — Екстрон, Швейцарія — Йогвер, Еспанія — Медіна, Чехо-Словаччина — Пахман, Мадрирщина — Барча, СССР — Керес, Югославія — Глігорія і Труфінович.

Проф. Селезньов на шаховому турнірі в Галав добув 8 т. з 15 мож-

ливих і зайняв з др. Трегером 8 і 9 місце.

На шаховому турнірі в Штутгарті проф. Багатирчук добув 6 1/2 т. з 11 можливих і зайняв з др. Трегером 4 і 5 місце.

Проф. С. Попель при дуже сильній конкуренції брав участь в боротьбі за чашу Парижу і добув її.

ШАХІСТ.

Готланд американської Статуї Свободи (не з моря, а з суходолу.)

Фармер та його земля

(Виставка в „Америка-Гавзі," у Франкфурті)

По всіх більших містах американської зони Німеччини між афішами театрів і відозвами численних шемських партій (хіба тільки в нас партій багато?) яскравими фарбами впадає у вічі об'ява-плекат про виставку, присвячену американським фармерам.

Тим тисячам ДП, що прагнуть землі обитованої, варто б рити на ту виставку, влаштувану для візита з пропагандивною метою.

Виставка дуже портативна, по-американськи стандартизована — складається лише з прекрасних виконаних фотографій на стендах і кілька карт. Небагато підписів. Але матеріали так майстерно перекладно підібрані, так уміло розташовані, що, проглянувши таку виставку, людина дістає повну уяву про сільське господарство в Америці, про побут фармерів, про знамениту механізацію і способи застосування нових форм агротехніки. До глядача вичітко доходить, що Америка це не є лише хмарозаряси Нью-Йорку і галас великих міст, а й широкі степи, доли висини й кукурудзи, розкидані в глушині ферми з електричним освітленням, електричними вітками і електрозаборками.

Багачим нашим журналістам та організаторам виставок варто повчитися лаковчій, а разом і образливій мові під фотографіями.

На першому ж стенді читаємо: «Перше козюсти — піонери Америки заселили країну як фармери. Їх мужності, витривалості і прагненню до свободи завдячує Америка свої сьогодишній розвиток. Ніщо так не живо в Америці, як її ферма».

Останній стенд одведений картам прероди Сполучених Штатів.

Далі стенд з фотографіями динаміки в Америці. Тут і степ Південної Дакоти, і річки, як наші Карпати, і висини, як наші Карпати. Це до речі, в Конгресі стояло питання про набір сільсько-господарських робітників на ферми Дакоти). Тут і сивалесті береги Атлантичного океану, і вклетус північного Півдня, і сивогі гори, і найвище в світі дерева — секвої, і вітряні ліси південної Кароліни. Глядач одним поглядом охоплює ознаменитість країни.

Облік і статистика поставлені в США, як ніде в світі. Спеціальний стенд подє численні дані про врожай 1947 року, про роллю США в сивотому господарстві тощо.

Дізнаємося, що США покриває 1/2 потреби світу в бавовні, 2/3

в кукурудзі, 1/4 потреби в вівсі, 1/5 в пшениці.

Цікава діаграма показує склад населення США в останні роки. Службовий становлять 18%, вільні професії 8%, індустрійні робітники 44%, інші 10%, фармери 20%. Із 143 мільйонів населення США 58,6 мільйонів живе в сільських місцевостях, з них 27,6 мільйонів на фермах.

Всього в США є до 6 мільйонів ферм, з них половина є малого розміру і обробляється самими господарями без найманої сили, яку застосовують лише на 1/3 всіх ферм. Урожай в США з одного га менший, як у зах. Європі, але на працюючи людину в 3 рази більший, як у Європі.

Окремі діаграми показують найвищу в світі механізацію сільського господарства. Кількість коней від 1910 до 1945 року весь час різко падає, натомість трактори лізуть вгору. В 1945 році 60% ферм мали легкові авта, 22% вантажні і 34% трактори. В 1945 році було на 15 мільйонів менше мулів і коней, як у 1910 році. На фотографіях показано „чудеса техніки": борона 15 метрів завширшки, яка денно обробляє 60-70 га, плуги, сівалки і нарешті літаки, що їх застосовують у боротьбі з шкідниками.

Багато представлена література з питань сільського господарства: наукова і популярна. Окремі стенди показують як іде сільсько-господарська освіта фармерів та інструктаж. У кожному районі є спеціальний урядовий, що має інструктувати фармерів. До широкій мережі науково-дослідних с. г. станцій та с. г. інститутів прирівняній спеціальній зв'язковій, які поширюють на низах останні досягнення науки.

Кінчається виставка „почальним" показом — що послало Америку до Німеччини та звідси Німеччина бере і брала свої кальборі. На останньому стенді написано: „Харчування обумовлює тілесне і духовне самопочуття людини... на 6 мільйонах ферм Америки люди працюють щоденно 10 годин, а з них 4 години, щоб допомогти харчуванню Європи».

Виставка цікава для масового глядача і варто було б організувати екскурсії і наших шкіл, і селян, і всіх, хто збирається до „землі обитованої". Виставка є пересувна і швидко треба створювати за афішами в різних містах Німеччини.

Л. ДРАЖКІВСЬКА

Проф. др. Багатирчук у змаганні з 36 шахістами в Бад-Верісгофі.

УССК МІОНХЕН—УСТ «БЕРКУТ» ПОВНИ УЛЬМ 4:0 (3:0)

18. 4. В Мюнхені на площі Фюріх-штрассе відбулося змагання з футболу за першість американської зони. „Беркут" виступив до цих змагань в послабленому складі і програв заслужено. Загально гра некоректна і мало цікава. Глядачів 200 осіб.

Судював мгр. Гнатик. РФК потрібно більше звертати увагу на добір кваліфікованих суддів, щоб не давати причини до конфліктів під час гри та по її закінченні, що мало місце на данах змаганнях.

ГЛЯДАЧ.

РОЗШУКИ

Мирослава Величопольського, Катка Богдана шукає Наталія Кушнір — Регенсбург, Гангоферайдтшт 19/76. 453-2

Сина, Німечка Івана, нар. 1924 р., шукає батько — Нічельмо, Ельваген, Український табір (Ягст) 709. 454-1

— Сина та знайомих розшукує Крисько Петро Т. Писати: Bayreuth, Ukr. DP-Lager 14/115. 451-2

— Рідних та знайомих із Харцова розшукує Олександр Мюлінг. Писати на „Українські Вісті". 492-1

— Сина Петра і Маколяя з села Липовель, пов. Сивий, — шукає мати Березна Анна. Голоситися до реал. „УВ". 483-1

— Рідних і знайомих з села Висоцька Вижного, повіт Турча над Стрелем, шукає Гембих Йосип. Rue de la Baume 95, Seraing s/m près Liège, Belgique. 522-1

— Хто знає про долю Гавриляка Трохима (останньо перебував в полоні в Берліні), Дубовик Сергія і Дубовик Івана (по з 1918 року перебували у Франції), Галета Степана, Балева Василя Миколайовича, агронома Козюка Віктора Михайловича, Жука Олександра Борисовича, — про них сповістити на адресу: Hawrylak Wassyl, Ansbach, Karolinenstr. 2. 484-7

— Брата і рідних розшукує Сибора Софія Максимівна. Писати на „Українські Вісті". 505-1

— Михайла Гапенка, нар. 1828 р., в селі К., Харківської області. Писати на „Українські Вісті" (для Віри Афанасієвої). 506-3

— Батька Круковського Памла розшукує Іштук Софія. Вилучитися на адресу: Heidenau bei Tostedt, Kreis Harburg, DP-Camp 253. 527-1

— Брата Федорівського Івана, який в 1947 році пішов на праця до Бельгії з табору Людвігсбург біля Штутгарту, розшукує брат Федорівський Михайло. (20b) Hallendorf, Lager 25, Braunschweig. 528-1

ПОВІДОМЛЕННЯ

Подасмо до відома, що Еміграційний Відділ Злученого Українського Американського Допомогоного Комітету в Мюнхені погоджує сторони тільки від години 8:30—12 кожного дня, крім субот, неділі і свят. Простіть додержуватись того часу, щоб дати змогу урядовцям в популяризації порі оформлювати інтересніші, як теж інші еміграційні питання.

Д-р СМУК РОМАН

Злучений Український Американський Допомогоний Комітет
Представництво на Европу.

Театр „Розвага" в Новому Ульмі

приймає до театру акторів.

Чоловіків

віком до 35 літ, а жінок до 30 літ.

Умови на місці або письмово на адресу Управи Театру.

Театр „Розвага" 512-1

Оголошення

Відкрита свічкаря. Беру на переробку недогарки. За кілограм огарків даю 800 гр свічок. Є в продажу церковні свічки доброї якості.

Мюнхен-Фельдхайм, Табір Швайсгай 42 барак. 472-3

Увага, хори і аматори пісень!

Вийшли з друку ноты М. О. Гайворонського, на мішаний хорі волинській, лемківській, бойківській та пісні українських селян знов у Югославії. Вісіть пісень у шести приліпках.

Ціна комплексу — 22 НМ тільки за голяку або за відправкою.

До набуття тільки у Видавничій Стан. Кооп. „Пласт" Ансбурґ, Соммеказерне I.

Малюк наклад! 506-1

Увага! Є в продажі нова книжка!

ОЛЕКСА РАЇНЬ:

»КРИЛАТА ЖІНКА«

(оповідання)

Замовлення надіслати: ЦІОА HANUFO Augsburg, Somme-Kaserne 187

486-2

Головний редактор Ів. БАГРЯНИЦЬ.

Редакція застерігає за собою право скороти (вати дописи, а з мовною невідповідністю дописи зустрічає лише в особливих випадках. — Дописи і листи в справах редакційних адресувати не окремим редакторам, а Редакції:

(Redaktion «Ukrainische Wiste» No 4-Ulm, Ludwigstraße 10.

Редактори приймають особисто в українському таборі II Ульму — Блок „А" від 8—12 год. щоденно, крім суботи.

Authorized by European Command Civil Affairs Division APO 757 — AG 3837 — GEC-AGO — 11. МБІІІ 1948

Druck: Ukrainische Wiste No 4-Ulm, Ludwigstraße 10.